

lelkigyakorlatra. Ezek nélkül csak beleveszhetünk nyüzsgő világunkba, megfáradva hajlamosak lehetünk hobbikba menekülni, vagy valami módon magunkat kábítani.

Az apostoli munkában vagy a szeretetszolgálatban azonban a megpihenések nem tespedésre valók, inkább erőgyűjtési lehetőségek a továbblépéshez. Hiszen zárandokúton va-

gyunk, a megpihenés Odaát vár minket. Amennyire fontos és szükséges a tevékeny munka és a pihenés ritmusa életünkben (az ősi hatnapi munka és az egy napi „szombat” = „abbahagyni” váltakozása), fontos észrevennünk, hogy ebben az evangéliumi részben sem sikerül Jézusnak csendben megpihennie tanítványaival. Szívából megszajnálva a hozzá fordulókat, bőkezűen

az egyik legnagyobb kincséből ad nekik: időt szán rájuk, tanítani kezdi őket. Az embernek arra van ideje, amit nagyon akar, ami a legfontosabb neki.

Érdemes megvizsgálni magunkat, hogy időnk, energiánk javát a szeretet szolgálatában használjuk-e fel, és megtaláljuk-e hozzá a megpihenés, megnyugvás Jézus által kínált lehetőségeit!

Július 25. – Évközi 17. vasárnap – Jn 6,1-15 – „Ti adjatok nekik enni!”

A kenyérszaporítás történetét mind a négy evangélista leírja, János számára azonban talán a leghangsúlyosabb és átvitt értelmet is hordozó történet, amelyhez az eucharisztikus beszéd is kapcsolódik. A mai alkalommal a történet néhány apró mozzanatából próbáljunk a magunk számára tanulságokat leszütni.

Bármelyik leírást olvassuk is, mindig Jézus a főszereplő, de az is látható, hogy bevonja a tanítványokat a történésbe, párbeszédben készíti fel őket az elkövetkezendőkre, és szolgálatukat kéri, igénybe veszi. Érdekes, hogy amikor a tanítványok szembeülnek az emberileg megoldhatatlannak tűnő helyzettel, közülük senkiben sem merül fel az a gondolat, hogy Jézus itt van, s ő megoldhatja a helyzetet, benne Isten ereje működik. S lám, a kisfiú elemózsiája, néhány kenyere és hala elégséges arra, hogy Jézus által a kenyér megtörésének csodájában, Atyjának hálát adva, az osztozás által az isteni szeretet kiáradása megtapasztalhatóvá váljon. De ebben tevékeny szerepe van a kisfiúnak és a tanítványoknak is. Ott vannak a keze ügyében!

Nézhetjük úgy az életünket, hogy a keresztyén ember ott sűrög-forog

Isten közelében, szeretne a keze ügyében, jókor jó helyen lenni. Sokszor adódhat ugyanis olyan alkalom, amikor emberileg nehéz vagy megoldhatatlannak látszó helyzetekben kell segítenünk embertársainknak. Mindig megszólíthatónak kell lennünk az Úr részéről, hogy szeretetének eszközei lehessünk, „csodát tesszünk”, a magunk „kevesét” hozzáadjuk, azt, ami a mi részünk, de ami nélkülözhetetlen.

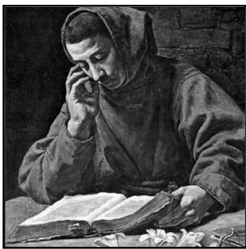
Jézus arra biztatta tanítványait, hogy ők adjanak enni a tömegnek. Mai követői számára ezt a karítaszra szóló felhívásként is értelmezhetjük. A messiási kor, az ígért és megvalósulóban lévő Isten Országáa a prófétai jóvendülés szerint a bőség kora lesz. Ettől még távol, és talán egyre távolabb vagyunk. Globalizált világunkban az éhezés, a nyomor a távoli földrészekben, de akár határaink közelében is szemünk előtt van, elsősorban a médián keresztül. De bizonyára mindnyájan tapasztalhatunk nélkülözést közvetlen környezetünkben is. Izajás szerint az igazi böjt, az igazi vallásosság, ha az éhezőknek megtörjük a kenyeret, és a rászorulónak segítséget nyújtunk szükségében. Itt is érvényes az, hogy bár nem tudjuk

megoldani a világ minden baját, gondját, de a magunk kevését jó szívvel hozzáadhatjuk. Így mutatkozhat meg általunk is Isten szeretete és jósága.

Az Oltáriszentségben Jézus önmagát adja falatnyi kenyérként, s ugyanerre az önátadásra indít minden szentáldozás során. Osszam meg kenyereimet, javaimat, időmet azokkal, akiknek szükségük van rá. Ahogyan Ferenc pápa fogalmaz: „Az életed akkor a tiéd, ha megosztod másokkal!”

Figyelemre méltó, ahogyan Jézus a felesleggel való bánásmódra is tanít bennünket, amikor utasítja tanítványait a kenyérmaradék összegyűjtésére. Sok ember számára, ami könnyen jön, az könnyen is megy, a maradék már semmire sem való, semmire sem használható. Korunkban megszokottá vált, hogy a veszteséget az összegyűjtés helyett mérjük, Jézus azonban önmagában nézi az értékét. Ahogyan mondani szokás: „sok kicsi sokra megy”. Higgyünk abban, hogy ha ezt a szemléletet még inkább magunkévá tesszük, tovább növekedhetnek lehetőségeink az adásra!

Miért éppen Szent Antalhoz folyamodnak elveszett dolgok kapcsán?

Páduai Szent Antal Montpellierben tanított, és prédikált ferences társainak. Volt neki egy saját kezűleg másolt Zsoltárok könyve, amelyet jegyzetekkel is ellátott. Ezt használta, amikor a hallgatókat teológiára oktatta. Mindez a 13. században történt, amikor könyvet szerezni vagy előállítani igen nagy nehézségekbe ütközött. E Zsoltárok könyvét pótolnia Szent Antalnak teljesség lehetetlen volt.

Amikor az egyik novícius kilépett a rendből, magával vitte ezt az értékes könyvet. Szent Antal na-

gyon elkeseredett. Fogalma sem volt, hogy a fiatal ember hová távozott, merre találhatná. Imádkozni kezdett, hogy Isten fordítsa meg az eltávozott novícius szívét, és az adja vissza a könyvét. Hamarosan vissza is tért a fiatal ember, bocsánatot kért, visszaszolgáltatta a könyvet, és újból belépett a rendbe is.

Ugy tartják, jelenleg ugyanezt a könyvet őrzik Olaszországban, Bolognában a ferences monostorban.

Szent Antal halála után ez a történet futótűzként terjedt, s hamarosan az elveszett dolgok megtalálásának hathatós közbenjárójaként tisztelték.

Kőszeginé Rihmer Melinda

Forrás: <https://aleteia.org/2019/06/13/>